

efter; og Per lagde Mærke til, at første og anden Styrmand ved denne Lejlighed forhandlede om noget, der fik dem til at sænke Stemmerne.

Straks efter var alt igen dyb Ro og Stilhed rundt omkring dem.

Han tænkte ikke selv paa Hvile. Han vilde vedblivende være Moderen saa nær som muligt; og desuden vidste han, at han ingen Søvn vilde faa.

. . . Saa mange Billeder fra Barndomshjemmet gled ham forbi i denne Nat, mens han sad der og stirrede ud over den selvlysende Havflade. Han havde egenlig aldrig før dannet sig en samlet og ordnet Forestilling om sin Moder. Som hun i Livet var bleven stillet i Skygge af den myndige Fader, var hans Erindring om hende bleven formørket af det absolute Ubehag, hvormed han endnu stadig mindedes denne. Han huskede hende bedst fra hendes lange Sygeleje. Naar han i Tankerne — vaagen eller i Drømme — havde beskæftiget sig med hende (og det var sket hyppigere, end han rigtig selv vidste) havde han bestandig set hende i Sengen, i det halvmørke Sovekammer med det altid nedrullede mørkegrønne Gardin, hvor enten han selv eller en af hans Søskende sad ved Sengens Fodende og gned hendes syge Ben. Men i de sidste Dage var der dukket stadig flere Minder op fra den Tid, da hun endnu færdedes i Huset derhjemme, da hun Aften og Morgen selv vaskede og klædte de mindste Børn, da hun stoppede og lappede om de større, læste Lektier og skrev Stile med de allerstørste, og da hun hver Nat gik omkring til dem i Barnekamrene i lange, hvide Klæder, lagde en Pude tilrette hist, klappede en Dyne til her, og med sin mærkeligt bløde Haand strøg dem over